

Τοὺς Σεμνοθεούς τῶν Κελτῶν, τοὺς Εὐαγεῖς τῶν Γάλλων,
'Εργασίαι· πλὴν πανταχοῦ ἐλευσινή δουλεία,
Καὶ τῶν λαῶν ἀμάθεια καὶ δεσποδαιμονία.

Α ὕ ρ η λ ί α .

Τοῦ Κόδρου χαιρέτιστας τὴν εὐγενῆ πατριδα ;

Α ἴ β ι ο ς .

Τὴν ἄλλοτε πρωτεύουσαν τῆς εὐφυίας εἶδα,
Καὶ τῆς Ἑλλάδος τὸν ψυχρὸν ἠσπασθῆν ἀνδριάντα.
Εἰς ταύτην, διὰ τὴν γῆν σὲ λέγουσι τὰ πάντα
Ἥ ποιήσιν, ἢ ἀρετῆν, ἢ δόξαν, ἢ σοφίαν,
Καὶ θαυμασμῷ ἀφίονται τὰ πάντα φωνῆν μίαν ;
'Οδῆγησέ με, Ζέφυρε, εἰς τὰς τεργνάς Κυκλάδας,
Λαμπρὰς εἰς νύκτα ἕαρος, ὡς οὐρανοῦ πλειάδας.
'Ὡ Σαλαμῖνος θάλασσα ! αἱ ὑφαλοί σου θῆνον
Βαρβάρων ἀναπέμπουσι καὶ ἄσματα Ἑλλήνων,
Καὶ ῥίπτεις εἰς τὰς σιγαλάς ἀκτῆς σου καὶ ἀρχαίας,
Περσῶν εἰσέτι θώρακας καὶ περικαφαλαίας.
Εἰπέ με, Οἶτη ! ὦ ναεῖ, ὦ μνήμη κολοσσαῖον,
Τῶν ὑπὲρ τῆς πατρίδος τῶν πεσόντων ἠμιδέων,
Εἰπέτε με, ὦ κορυφαὶ τῶν βράχων τῶν πλησίον,
Τοῦ Λεωνίδου τὸ νομα καὶ τῶν τριακοσίων.
'Ακρόπολις τῶν Ἀθηνῶν ! ἐν μέσῳ τῶν ἀστέρων
'Ὁ Παρθενῶν σου ἴσταται, ὡς τετρωμένους γέροντ'
Τὴν κάραν σου τὴν δουλικήν, Ἀκρόπολις ἀρχαία !
Τοῦ Σύλλα ἢ τρισητάριος ἐξέρισε βρομαῖα·
Τοῦ Ὀλυμπίου σου Διὸς αἱ στήλαι, τετραυραμέναι,
'Ὡς ἄρθρα, κεῖνται, γίγαντος νεκροῦ, διεσπαρμέναι . . .
Εἰς τὴν Ἑλλάδα σήμερον ἐπέβαλεν ἐκείνην,
Ἥ Ῥώμη τὴν βαρβαρὴν τῆς ἐσθῆτος καὶ χαλκίην,
Δι' ἧς πιέζει τοὺς λαοὺς, κ' ὑποδοῦλοι τὰ στήθη·
Οἱ Πραιτορές τῆς ἐφθείραν τὰ τῶν Ἑλλήνων ἦδη.

Α ὕ ρ η λ ί α .

Τῆς Ῥώμης δὲν σ' ἐξέπληξαν τὰ πλοῦτη, τὰ μεγέθη ;
Εἰς ποῖον θαυμασμὸν ἐκεῖ τὸ βλέμμα σου εὐρέθη !

Α ἴ β ι ο ς .

Ἥ Ῥώμη, ὡς τῆς Μέμφιδος αἱ Πυραμίδες, σὺρει
Τὴν ἐκστασίον σου ἐξῶθεν, καὶ δάμβος διασπείρει·
Πλὴν τάφος ἐνθόν, ὡς αἰτῆι, ὑστῆ καὶ κόνιν κλειών,
'Τφώδη διὰ παμπληθῶν ἰδρύτων καὶ δακρύων.
Κατέσχον ἀπελευθέρου τὰς ἐσθῆτος τῆς Συγκλήτου,
Συγκλήτου, εἰς πᾶν δουλικῆς, εἰς πᾶν ἀργυρονητύου.
'Ἡ θεὰ τῆς αἰμακτηρῆς παλαιστῆρας τῶν λεόντων,
Τὴν σάρκα τὴν ἀνθρώπινον ἀσπλάγχχνως σπαραττόντων,
Εὐφραίνει δῆμον ἄναδρον, πλὴν ἄλλοτε γενναῖον,
'Ὡς τοὺς ἀσμένους γέροντας τὸ ἀκρατὲς τῶν νέων.
'Εξέλιπε πᾶν εὐγενούς φιλοτιμίας εἶδος,
'Εξέπευσεν ἡ ἀρετῆ, ὃ ἔργος τῆς πατρίδος.
Ποῦ εἶδες σεις, ζεύγη θεῶν, σεις δίδυμοι τοσοῦτοι,
Αἰμύλιοι, Σκιπίωνες, καὶ Κάτωνες, καὶ Βροῦτοι !
'Ὁ σκυθρωπὸς Τιβέριος, δίκων καὶ προγράφων,
'Επὶ τῆς Ῥώμης ἔχυσε τὴν σιωπὴν τῶν τάφων.
'Εξῆλθον ὡς ἀπὸ πυκνῆν καὶ δούλην ἀτμοσφαιραῖαν,
'Ὅποτε φωνὴν ἤκουσα γενναίαν κ' ἐλευθέραν,
Καὶ τὸν Χριστὸν ἀπήνησα ἐν ἀγορᾷ λαλοῦντα,
Κ' ἐντεύθει τοὺς εἰς τὰ δεσμὰ λαοὺς παρηγοροῦντα.

(Ἀκούεται μελωδία ὀργάνων).

'Αλλὰ ὀργάνων καὶ φωνῶν ἀκούω μελωδίαν,
'Ακούω Ἀσιατικὴν τερπνὴν ὑψηλοῖαν.
Εἰς τὸν πλησίον νάρθηκα ἐν συντριβῇ μεγάλη
'Ὁ Ἰουδαϊκὸς λαὸς προσεύχεται καὶ ψάλλει.

(Λαὸς Ἰουδαϊκός, ἐξερχόμενος ἐκ τοῦ ναοῦ, διαμοιράζεται ἐκ
δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν).

Τὸ ἡ μ ι σ υ τοῦ χοροῦ .

Τὸν πλάστην μου καὶ Κύριον εὐλόγει τὰ ἐντός μου·
'Εμεγαλύνθη, Κύριε, ὃ ἔβυσθος καὶ Θεὸς μου·
Τὸ ἅγιόν σου ὄνομα αἰνέσω καὶ ὑμνήσω·
Θεέ ! μεγαλοπρέπειαν καὶ δόξαν ἐνεδύτω·
Θεέ ! ἀναβαλλόμενος φῶς, ὡς ἰμάτιόν σου,
Καὶ τὴν ὑψηλὸν ποιῶν τὸ ὑποπόδιόν σου·
Νεφέλην λευκοκόρυφον ταχύ σου ἄσμα ἔχεις,
Καὶ τοὺς ἀνέμους ὑπ' αὐτὴν ζευγηλατεῖς καὶ τρέχεις.
'Ἐπέδου τοὺς δακτύλους σου, κ' ἐκύρτωσας εἰς θάλασσαν
Τὸν οὐρανόν, περιλαβῶν εἰς τὴν παλάμην ὄλον,
Οὐδὲ μετατοπιζεται εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας,
'Ἡ γῆ τεθεῖσα ἐκκαλεῖ εἰς ἀσφαλεῖς κολύμπας.
'Ὁ ἥλιος ἀνέτειλεν ; εἰς ἀνθηρὰς ἐκτάσεις
Τὰ ζῶα, κ' ἐκατόπηχος ὃ δράκων τῆς θαλάσσης ;
Τὴν ἡμεροσίον αὐτῶν περιζητούντες βρωσίν,
Τὴν ἀφιλήν σου ἐξείαν ν' ἀνοίξης προσδοκῶσιν.
Κ' ἐξέρχεται ὃ ἀνθρώπος, ὃ βασιλεὺς ἐκείνων,
Εἰς τὴν φιάλην τῆς ζωῆς εὐδαιμονίαν πίνων.
'Αλλὰ τὴν παρουσίαν σου, Θεέ, πῶς νὰ ὑμνήσω !
'Ὁ Ἰορδάνης βλέπων σε, ἀνέδραμεν ὅπισω·
Σὲ εἶδε κ' ἐφυγεν εὐθὺς ἡ θάλασσα, τὰ ὄρη
'Ἐσκήρτησαν ὡς ἔλαφοι καὶ ταῦροι κερασφόροι·
Βουνοὶ, πῶς ἐσκήρτησατέ ; καὶ σὺ πελάγους κύμα,
Πῶς ἐφυγες ; καὶ ποταμὲ, πῶς ἐστρεψας τὸ βῆμα ;

Τὸ ἄ λ λ ο ἡ μ ι σ υ τοῦ χοροῦ ψ ἄ λ λ ο ς τ τ ε ς .

'Αλλάξτε πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ψάλε τῷ Κυρίῳ·
Τὰ ἔθνη ἄσατε ᾠδὴν καινὴν ἐν ψαλτηρίῳ·
'Ἐκ στόματος καὶ νεσοσῶν καὶ θηλαζόντων ζῶων,
'Ὡ Πλάστα ! ὕμνον ἀδολον ἐξάγεις καὶ ἀδῶν . . .
'Ἦμοῦσί σε καὶ τ' ἄφωνα τῆς φύσεως ἀπάσης,
Τὰ διαπορευόμενα τὰς τρίβους τῆς θαλάσσης.
Εἰς ἐξουσίαν ἔδρασας ἀπάσης τῆς ἡμέρας
Τὸν ἥλιον κ' ἐξέρχεται δίκων τοὺς ἀστέρας
'Ἐκείνος, ὡς ἀπὸ παστὴν νεύνημος προβαίνων·
Τὸ δὲ μακρὸν τοῦ σταδίου, ὡς γίγας, διαβαίνων,
Ταχέϊαν ἤνυσεν ὕδιν, καὶ τὸ κατάντημά του
Εἰς οὐρανοῦ τὰ ἐσχάτα ἐξ οὐρανοῦ ἐσχάτου.
'Ὀργίζεσαι ; σαλεύεται ἡ γῆ ἐκ θεμελίων,
Καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου ἐξέρχεται πῦρ θεῖον.
'Ὁ λάμπων δὲ ὡς ἥλιος, ὡς νῦξ, προβαίνεις μέλας,
Εἰς σκοτεινὰ ὃ φωτεινὸς καλύπτεσαι νεφέλας,
Κ' ἐρχόμενος, ὡς θύελλα, ἐκ πέρατος περάτων,
Κρατεῖς εἰς τὴν παλάμην σου κατακλυσμὸν ἰδάτων.
Ποῦ τότε πορευθῶ μακρὰν τῆς τηλαυγῆσώς σου,
Καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ ἀπὸ τῆς χειρὸς σου ;
'Ἄν ἀναβῶ εἰς οὐρανόν, ἐκεῖ με συλλαμβάνεις,
'Ἄν εἰς τὸν ἄθρον καταβῶ, καὶ εἰς τὸν ἄθρον φάνεις·
'Ἡ μὴ τὸ σκότος κρύπτη με ἀπὸ τοῦ βλεμματός σου ;
'Ἡ νῦξ ἡμέρα γίνεσθαι, τὸ σκότος φῶς, ἐμπρός σου.

ΜΕΣΣΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΣΟΥ.

Ἡ ἈΣΙΑ τῶν πραγματειῶν, ὅσαι εἰσῆχθησαν κατὰ
τὸ 1838 εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς,
ἦτον 113,717,404 δίστηλα· ἡ δὲ τῶν πραγματειῶν,
ὅσαι ἐξῆχθησαν, 108,486,616. Κεφάλαιον εἰσαγω-
γῶν καὶ ἐξαγωγῶν, 222,204,020 δίστηλα.